

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Josefa Baxy, JUDr. Karla Šimky a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **S. Ch.**, zastoupený Mgr. Jiřím Fialou, advokátem se sídlem Novodvorská 667, 738 01 Frýdek-Místek, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 3. 2006, č. j. OAM-145/LE-VL02-VL02-2006, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 12. 2006, č. j. 64 Az 28/2006 - 33,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna ustanoveného advokáta Mgr. Jiřího Fialy **se určuje** částkou 2856 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 2. 3. 2006 zamítl žalovaný žádost žalobce o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě, dne 15. 3. 2006. Krajský soud tuto žalobu dne 8. 12. 2006 zamítl.

Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností, v níž uvedl, že se nadále domnívá, že splňuje podmínky pro udělení azylu. Jestliže nebyly stěžovatelem tvrzené důvody pro udělení azylu shledány jako v souladu s § 12 zákona o azylu, mohl soud zkoumat žádost stěžovatele i v kontextu s ustanovením § 14 téhož zákona, když podle přesvědčení stěžovatele je možno jeho případ posoudit jako hodný zvláštního zřetele. Závěr o tom, že stěžovatel chtěl využít institut azylu k legalizaci svého pobytu na území České republiky, je ničím nepodložený; z odůvodnění napadeného rozsudku v žádném případě nevyplývá, z jakých důkazních pramenů soud vyšel, když tyto své závěry vzal za rozhodné pro odůvodnění svého rozsudku. Absence uvedení důkazů, ze kterých soud dovodil údajnou účelovost stěžovatelova jednání, činí rozhodnutí nepřezkoumatelné a tudíž nezákonné. Ohledně výroku o nákladech řízení stěžovatel uvedl, že zástupce mu byl ustanoven nejen pro řízení o žalobě, ale též pro řízení o kasační stížnosti. Zástupce na toto odkazoval již při ústním jednání, když neúčtoval ani režijní paušály, cestovné, náhradu

za promeškaný čas ani daň z přidané hodnoty, přestože měl na všechny složky odměny nárok. Rozhodnutí o odměně je tak předčasné.

Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud předmětné rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Kasační stížnost je nepřijatelná.

Nejvyšší správní soud nejprve hodnotil otázku splnění podmínek řízení, mezi něž náleží i zastoupení stěžovatele advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Ze soudního spisu zdejší soud zjistil, že k žádosti stěžovatele ustanovil krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 29. 8. 2006 stěžovateli zástupce „pro toto řízení a pro příp. řízení o kasační stížnosti“. Takový postup soudu však není správný. Jak Nejvyšší správní soud již dříve judikoval, řízení o kasační stížnosti je zcela samostatné a oddělené od řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. Jestliže pak stěžovatel v řízení o žalobě požaduje ustanovení zástupce jak pro toto řízení, tak i pro případné řízení o kasační stížnosti, soud jeho návrh týkající se ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti musí odmítnout jako nepřipustný dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2007, č. j. 7 As 47/2006 - 89, www.nssoud.cz). Není totiž možné, aby krajský soud v probíhajícím řízení o žalobě činil procesní rozhodnutí mající účinky až v řízení kasačním, o kterém navíc není jisté, že se uskuteční. Část výroku předmětného usnesení krajského soudu ustanovující stěžovateli zástupce i pro řízení o kasační stížnosti tudíž nelze považovat za souladnou se zákonem. Nejvyšší správní soud je nicméně toho názoru, že uvedené pochybení krajského soudu nemůže jít k tíži účastníkům řízení (stěžovateli); pokud tedy zástupce stěžovatele podal kasační stížnost v dobré víře ve správnost usnesení krajského soudu, je nutné dospět k závěru, že kasační stížnost byla podána osobou k tomu oprávněnou a že stěžovatel je zastoupen advokátem i v řízení o kasační stížnosti.

Následně se Nejvyšší správní soud se zabýval tím, zda kasační stížnost ve smyslu § 104a s. ř. s. svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a zda je tedy možno ji považovat za přijatelnou. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze přitom pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Námítkou týkající se zkoumání žádosti žadatele o azyl podle § 14 zákona o azylu se Nejvyšší správní soud dostatečně zabýval např. v rozsudku ze dne 10. 2. 2004, č. j. 4 Azs 35/2003 - 71, www.nssoud.cz, nebo v rozsudku ze dne 21. 1. 2004, č. j. 4 Azs 47/2003 - 52, www.nssoud.cz. K otázce využití institutu azylu k legalizaci pobytu se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 - 44, publikovaném pod č. 397/2004 Sb. NSS; námítkou absence důkazů se pak Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, publikovaném pod č. 181/2004 Sb. NSS. Námítky, jež stěžovatel učinil předmětem sporu, byly v judikatuře zdejšího soudu opakovaně řešeny s týmž výsledkem a krajský soud se nedopustil ani žádného pochybení, které by bylo natolik intenzivní, že by mohlo přivodit odlišnost rozhodnutí ve věci samé, a které by tak založilo přijatelnost kasační stížnosti. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na námítky, které stěžovatel vznesl v kasační stížnosti. Kasační stížnost tedy svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele; Nejvyšší správní soud ji proto shledal ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta. Zástupci, který byl stěžovateli ustanoven soudem, přiznal soud 2100 Kč za sepis kasační stížnosti [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu] a 300 Kč jako paušální náhradu výdajů s tímto úkonem spojených [§ 13 odst. 3 advokátního tarifu]. K tomu soud připočetl částku 456 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s. Celkem tedy zástupci náleží 2856 Kč. Domáhal-li se stěžovatel některých součástí odměny zástupce za řízení o žalobě, pak Nejvyšší správní soud podotýká, že řízení o žalobě a řízení o kasační stížnosti nelze považovat ze jedno řízení či za řízení na sebe úzce navazující. O náhradě nákladů řízení v řízení o žalobě rozhoduje vždy krajský soud, nikoliv až Nejvyšší správní soud současně s rozhodováním o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti. Stěžovatel se proto mýlí, pokud tvrdí, že rozhodnutí krajského soudu o odměně bylo předčasné. Je chybou zástupce stěžovatele, pokud v řízení o žalobě nevyčíslil cestovné, náhradu za promeškaný čas či daň z přidané hodnoty a nedoložil je: pak totiž krajský soud postupoval správně, když zástupci přiznal odměnu podle dostupných podkladů ve spisu. Za úkon právní služby přitom nelze považovat samotné nahlédnutí do spisu; to je úkonem právní služby pouze v případě uvedeném v § 11 odst. 1 písm. f) advokátního tarifu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. září 2007

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu